Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

De sønderjydske Dage i Kbh.
1919.

40, II - 519

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 40 II 8°
1 1 40 2 8 01764 2

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

De sønderjydske Dage i København

Billeder og Tekst

fra

Dagens Nyheder

419 398

Dette Hefte, der i Billeder og Text gengiver de bevægede Dage, da de sønderjydske Krigsfanger kom til København, sælges til Fordel for

DEN SØNDERJYDSKE FOND

DE SØNDERJYDSKE DAGE
I KØBENHAVN

BILLEDER OG TEKST

FRA

Dagens Nyheder

C. FERSLEW & CO.S REPRODUKTIONSANSTALT — CENTRALTRYKKERIET

1919

VELKOMMEN HJEM —

Fjernt fra Fangelejrens Øde,
hvor hver Glæde frøs til Døde,
træt af dødsenstunge Livtag i den store Verdensstorm,
er i Dag I vendt tilbage
efter bitre, tunge Dage
til det Fædreland, I elsker — i en fremmed Uniform.

Trods en sort-hvid-rød Kokarde,
var I Danmarks kække Garde,
tidt i Skyttegravens Slam I nynned Sange om vor Ret,
og det skete, at jer Tanke
gik paa Flugt mod Dybbøl Banke,
der, hvor Møllen staar mod Himlen som en dybsort Silhouet.

I Masuriens Mudderpøle,
i Argonnerskovens Søle,
ved det øde Ostrolenka, der har Danmarks Sønner stridt, —
og de vilde Vinde trave
over tusind glemte Grave,
der fortæller om, hvad danske Mænd har ofret og har lidt.

Under Fjendens slidte Banner
har I kæmpet for Tyranner,
I fordømte eders Skæbne, naar I dødtræt stormed frem. — —
Vær velkommen mellem Venner,
tavs vi trykker eders Hænder,
mens vi byder Danmarks bedste Sønner vort »*Velkommen hjem!*«

Jørgen Vibe.

Dagens Nyheder teg.

DE FØRSTE SØNDERJYDSKE SOLDATERS ANKOMST TIL KØBENHAVN

Vi havde ventet at modtage dem i Foraarssol, med en broget Blomsterregn, med Festsmæld i alle røde og hvide Dannebrogsflag.

Skæbnen vilde, at det i Stedet for Foraarssol og Flag blev Byen København, der illuminerede for de første sønderjydske Soldater, der ombord paa „Primula“ stille stævnede ind mod Danmarks Hovedstad, hilst af en bølgende, jublende Menneskemængde.

Det gamle, irrede Kronborg, med Solflammer i alle Slotsvinduer, havde med Kanondrøn paa Kanondrøn budt Sønderjyderne det første, danske Velkommen, og ned langs en flagsmykket Kyst med rødmende Aftensol over alle sorte Foraarsmarker var man sejlet, for endelig under en Festillumination af Byen Københavns gule, røde og grønne Lys og Lanterner at glide ind i Frihavnen og modtages af dette bølgende, sorte Menneskehav:

Leve Danmark og Sønderjylland!
Sønderjylland leve!

Syngende sejlede Primula ind i Frihavnen. Man kunde høre, at det var Landsmænd, der var ombord. Op i Aftenmørket steg „Der er et yndigt Land“ og bagefter lød „Kong Kristian“, mens Menneskesværmen inde paa Kajen faldt i, Gang paa Gang afbrudt af Hurraraab og det hjertelige, oprigtige: „Velkommen — Velkommen hjem!“ Tusindvis af Hænder blev rakt op mod Primulas Skibsskrog — tusindvis af Hænder vilde række de sønderjydske Soldater Haanden til Goddag.

De store Følelsers Tid var vendt tilbage. . . !

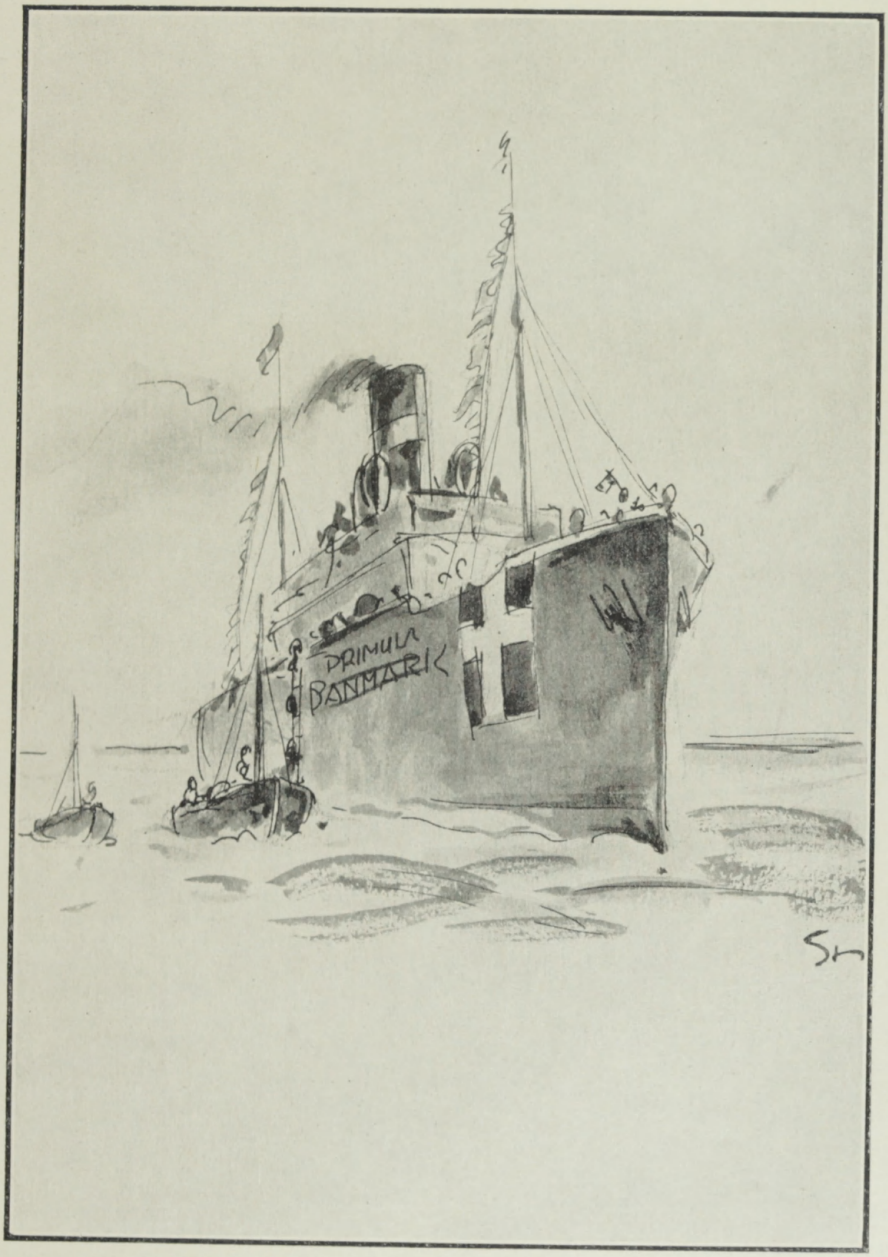

Dagens Nyheder teg.

Dagens Nyheders Medarbejdere gaar fra deres Motorbaad ombord i „Primula“ ud for Kronborg og er de første Københavnere, der byder Sønderjyderne Velkommen.

Der stod en ung Sønderjyde ved Rælingen og saa ud over denne begejstrede Menneskemængde, der strakte Hænderne op imod ham, viftede med Hatte og Lommetørklæder og lod Foraarets Blomster regne ned over sig — og han udbrød i dette Øjeblik:

„Vi havde selvfølgelig ventet, at manne vilde tage imod os — men saa graue manne Folk som her, var der knap paa hele Slagmarken!“

Han udløste vist den almindelige Mening ombord. Det var let at se, at Sønderjyderne var overvældede af den varme Ankomst. Alle trængte frem, hilste paa dem og bød dem Velkommen. De havde rigtig Følelsen af, at de var kommen hjem — endelig kommen hjem til gamle Danmark.

. . . Langsomt trak Folk sig ud af Frihavnen og tog Opstilling helt ned til Østerbrogade.

For hver Gang en Sønderjyde med det rødhvide Armbind gik forbi, lød Velkomstraabene og mange af Sønderjyderne blev baaret i Guldstol.

Overalt sang man „Der er et yndigt Land —“ og blottede ærbødigt Hovedet for Sønderjyderne.

De fik, vore Landsmænd og Kammerater, en saa jublende, begejstret Modtagelse, som en Udløsning af de Følelser, der besjæler hele Nationen, maatte skabe.

Det blev en Aften, som ingen af de tilstedeværende nogen Sinde vil glemme . . .

Dagens Nyheder teg.

De akademiske Skytter ordner Sønderjydernes Indkvartering efter Ankomsten.

FESTGUDSTJENESTEN I GARNISONS KIRKE 16. MARTS

Klokken 10 Søndag Formiddag den 16. Marts afholdtes der Gudstjeneste for Sønderjyderne i Garnisons Kirke. Allerede Kl. 9½ var den rummelige Kirke fyldt til sidste Plads og Folk stod langt ud ad Gaden.

De fleste Sønderjyder sad med deres Værtsfolk oppe paa Pulpituret, nogle enkelte stod op foran Alteret.

Det blev en gribende og smuk Højtidelighed, der vil efterlade smukke Minder hos alle de tilstedeværende.

Da Orgelet intonerede „Den signede Dag —", sang alle med, saa det store Kirkerum gav Genlyd.

Pastor *Olfert Ricard* talte. Hans Præken kunde alle forstaa; det var jævne og varme Ord, der kom fra Hjertet og gik til Hjertet. Han sluttede sin Tale med følgende Ord til Sønderjyderne:

„Og her favner nu i Dag *en Moder* igen sit hjemkomne og befriede Barn. Thi, sønderjydske Brødre, nu er I hjemme. Hvil nu i eders Moders Favn og glem al eders Nød! I er i *Danmark*, hvor I altid har hørt hjemme. Hin naadefulde Dag, da den gamle Frankermunk Sankt Ansgar gik over Ejderfloden, da var Jesus atter kommet til Grænsen af Hedningeland. Da kom Evangeliet til Danmark, thi dernede ligger Danmarks Grænse fra ældgamle Dage og i Guds Øjne.

Vi har aldrig glemt dette i *Nødens* Time. Eders Moder har aldrig holdt op at sørge over eder. Klædte hun sig end yndigt hver Vaar i sin lysegrønne Kjole med mange brogede Blomster i, og bredte hun ved Vintertid sin hvide Kaabe om sig, hun havde dog altid Taarer i sine Øjne og bar eders Navne i sit Hjerte. Og se, *da Nøden var størst, saa var Hjælpen ogsaa nærmest.* Thi da blev Nøden utænkelig stor, da hendes Sønner maatte bære Vaaben i fjerne Lande under en Fane, de ikke kunde elske, og mod Folk, de tænkte venligt om. Og der kom mange Sørgebud om faldne Sønner, seks Tusinde dyre Navne, som sover i fjerne Grave. Da saa det ud, som hendes Haab skulde slukkes. Thi hun havde ventet saa meget af denne Ungdom, der nu var blevet moden, og kom I ikke nu, saa kom I aldrig.

Da vendte Bladet sig i Skæbnebogen; og snart kommer Genforeningens store Sommerdag. I er Svaler paa Gennemrejse, som bebuder Sommeren. O Kvinde, din Tro er stor, dig ske, som du vil! I havde *Troen*, eders Kvinder ikke mindst, I troede trods alt, og I bevarede den sejge, faste *Villie*, skønt I var de faa og de smaa, og se, nu sker det, som I vilde.

Af Herren er det sket, og det er underligt for vore Øjne . . .

Dagens Nyheder fot.

Udenfor Garnisons Kirke efter Festgudstjenesten.

RIGSDAGENS FORMIDDAGS-FEST FOR SØNDERJYDERNE

Efter Gudstjenesten i Garnisons Kirke drog Sønderjyderne fulgt af tætte Skarer af Københavnere til Christiansborg, hvor Rigsdagen havde indbudt dem til Frokost.

Der var dækket i den store Restaurantsal og i flere af de tilstødende Lokaler. Og Borddækningen var helt igennem fiks. En af de sønderjydske Gæster sagde da ogsaa: „Det er længe siden, vi har siddet saa godt i det!“ Og i det hele traf man i Rigsdagen de sønderjydske Gæster i et saa taknemmeligt Humør, at det gjorde det bedste Indtryk.

— Da man var naaet gennem den enkle Frokost-Menues første Ret, bød Folketingets Formand, Hr. *Pedersen-Nyskov,* Velkommen.

Vi byder Dem — sagde Taleren — Velkommen her i Rigsdagens Hus. Og vi længes kun efter den Dag, da vi kan byde de danske Slesvigere Velkommen her i Danmark (Hør!). Med beundringsværdig Sejghed har vore Landsmænd i Sønderjylland kæmpet for og opretholdt Danskheden. Og de Unge, som vi samles med i Dag, har jo kun kæmpet for at bevare Retten til at blive i det Land, de altid har elsket.

I, vore unge Gæster, vender nu tilbage til et Land, hvor der hersker Nød og Sorg over Tusinder af Faldne, men midt i Sorgen har dog baade I og vi den Glæde, at vi er sikre paa Genforeningen. Og vi heroppe vil gøre, hvad der staar i vor Magt, for at læge de Saar, Krigen har slaaet. Vi gør det, fordi vi holder af jer og fordi vi føler os forvisset om, at Sønderjyderne — og ikke mindst de Unge — vil tilføre Danmark en national Kraft, der vil bidrage meget til at samle vort Folk saaledes, at det vil gaa en lys og lykkelig Fremtid i Møde.

Nu, i Genforeningens Glæde, vil vi mindes og takke Fædrene for det Arbejde, de har udført. Paa de Kæmper, der ligger i deres Grave, og som ikke naaede at se deres store nationale Haab opfyldt, vil vi anvende det gamle Ord: „Den, der saar med Graad, høster med Frydesang“. De har saaet Trofasthedens og Kærlighedens Sæd. Deres rige og gode Høst vil vi nu i Fællesskab bjerge hjem til Gavn og Ære for hele det danske Folk. Gamle Danmark leve! (Stærkt Bifald.)

— Efter Frokosten besaa næsten alle de sønderjydske Gæster Rigsdagsbygningen fra øverst til nederst.

Rigsdagsmedlemmerne optraadte ved denne Lejlighed selv som Ciceroner.

Dagens Nyheder fot.

Sønderjyder i Rigsdagens Læsesal.

DEN STORE RAADHUSFEST SØNDAG DEN 16. MARTS

Søndag Aften den 16. Marts — Dagen efter Ankomsten — fejrede Byen København Sønderjyderne ved en Fest i Raadhushallen.

Over 1000 Københavnere var stævnet sammen og for dem blev Aftenen en Oplevelse.

Det var ikke Talerne og Sangene, der gjorde det, hvor smukke eller stemningsfyldte de end var; det var *Synet* af disse unge, vejrbidte Mænd, den Glæde, der straalede ud af deres Øjne, og saa Bevidstheden om alt det, disse Mennesker havde gaaet igennem.

Og saa *een* Ting til!

Bevidstheden om, hvor lidt vi selv har gaaet igennem i disse Krigens Aar, der skyllede Guld op paa vore Strande, Guld, der var malet af Lidelser og Smerte, Had og Vanvid hos hele den øvrige Verden.

Vi følte os saa smaa, saa ubetydelige, og vi havde vænnet os til at betragte os som disse Europas kloge Hoveder, der havde forstaaet med Behændighed at holde det hele borte fra os selv.

Ved at se disse Menneskers Glæde forstod vi, at *dette* var det første, det eneste, vi har gjort under denne forfærdelige Krig, første Gang, vi har evnet virkelig at skabe den Lykke, der faar et Menneske til at glemme alle udstaaede Lidelser.

Professor *Vilhelm Andersen* sagde i sin Tale, at der endnu var *eet* tomt Felt i Raadhusets Hal, hvor Aarstallet for Sønderjyllands Tilbagegivelse skulde staa, og først da var Huset færdigt.

Alle, der var til Stede ved denne Fest, og som hverken har sultet eller savnet, stod det med eet klart, at der i vore egne Hjerter længe — for manges Vedkommende altfor længe — har manglet den samme Indskrift.

Vi har trængt til denne Skrift paa Væggen, og vi lærte at forstaa det den Aften i Raadhusets Sal.

Og vi saa, at der altsaa virkelig var Mennesker, der saa hen til *os* som Vennerne, Befrierne og Ejerne af den Lykke, som de regner for den højeste.

Og disse Mennesker gik rundt i vor Bys Hus og trykkede vore Hænder, sagde „Tak“, og saa os ind i Øjnene, saa det varmede og fyldte os.

Der steg en Hjerternes Varme op mod disse Sønderjyder og en Tak fra dette lille Land, som de vil tilhøre, og med hvilket de vil regne det for en Lykke at blande Blod, og Spørgsmaalene døde mere og mere paa vore Læber, og til Slut stod Københavner mod Sønderjyde og vidste heller ikke andet at sige, end „Tak“.

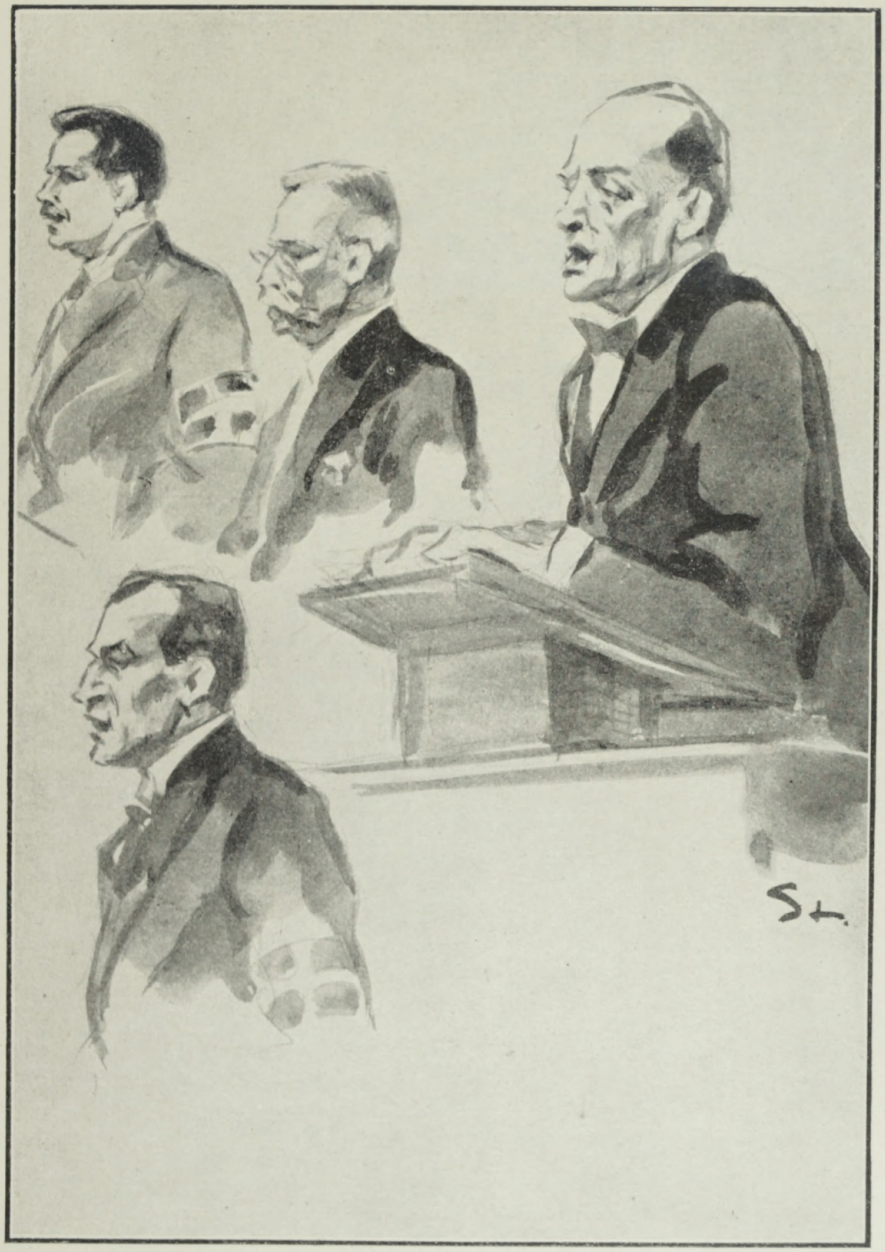

Dagens Nyheder leg.

Talere ved Raadhusfesten: Øverst fra venstre: Peter Berntsen, Gymnastikdirektør Rasmussen, Prof. Vilh. Andersen. Nederst: Pastor Troensegaard-Hansen.

UDFLUGTEN TIL HILLERØD

Med morgenfriske og fornøjede Ansigter mødte Sønderjyderne Mandag Morgen Klokken 9 paa Nordbanegaarden — lidt betagede endnu af Indtrykkene fra den store Raadhusfest Søndag Aften men ikke Spor af medtagne. De blev fulgt dertil af deres Kvarterværter, og de blev straks modtagne med Musik af 1ste Artilleriregiment, som under Ledelse af Løjtnant Merrild spillede gamle danske Melodier.

Viften med Lommetørklæder fra alle Kupevinduer, Viften og Vinken fra Perronen, og saa bruste Toget af Sted.

Alle Villakvartererne under Vejs og alle Smaabyerne langs Banelinien var flagsmykket, og i Holte og i Birkerød mødte Skolebørnene op i samlet Flok, festklædt og under deres Banner og hilste Sønderjyderne med Sang.

I Frederiksborg, hvor alle Flagene naturligvis var ude, vajede Statsskolens lyseblaa Banner over en Menneskemængde, der fyldte hele Stationspladsen. Grosserer Chr. Holm, Fru Gedde og Boghandler Poulsen gjorde Honnør paa Komitéens og Byens Vegne, uden mange Ord, men med hjertelige Haandtryk, mere behøvedes heller ikke.

De raske og praktiske akademiske Skytter, der i disse sønderjydske Dage gjorde udmærket Nytte som Fest- og Ordensmarskaller, fik hurtigt Sønderjyderne fordelt mellem de elskværdige Frederiksborgere, der havde indbudt dem til smaa Frokostselskaber i Hjemmene.

„Det er kun altfor meget!“ sagde Sønderjyderne glade og taknemmelige, og lidt efter saa man i det lille hyggelige Hillerød det smukke Gadebillede, som vi nu kender fra København: En Vært, der broderligt spadserer med sin sønderjydske Gæst, eller med et Par Gæster, som bærer det hvide Armbind med Dannebrogsmærket.

Sønderjyderne kiggede sig alle Vegne interesserede omkring, „for det er jo første Gang, vi er paa Sjælland“.

Slottet imponerede dem allerede ved sin ydre Skønhed, og de blev længe staaende foran Granit-Mindesmærket for deres gamle Ven Digteren Hostrup, med de syngende Lærker, der stiger op over den modne Kornmark.

Kl. $1^1/_2$ samledes man i Slotsgaarden, hvor Musikkorpset modtog Selskabet med en rask Marsch, og hvor en Mængde af Byens Folk var mødt. Damerne rakte Sønderjyderne smaa Buketter af Vintergækker, omvundet med røde Baand.

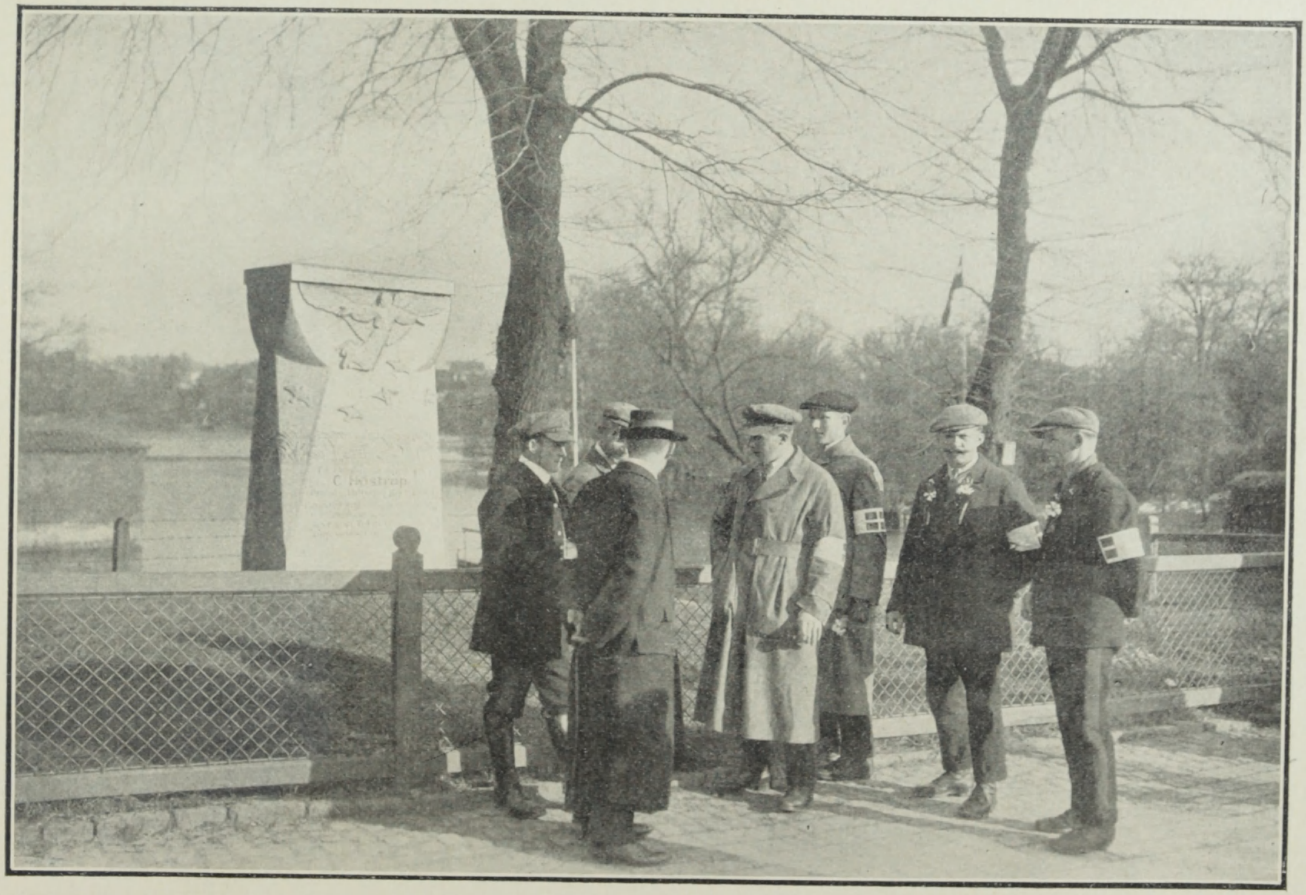

Dagens Nyheder fot.

Sønderjyder ved Hostrups Mindesmærke i Hillerød.

Jo mere Sønderjyderne havde set her i disse Dage, des mere tavse var de blevet, og des tydeligere har man af deres Udtryk kunnet læse, hvor tilfredse de var. Men den Dag paa Frederiksborg Slot fik de Tungebaandene rigtig løst og blev talende. De blev det i den Grad, at vi Københavnere, som har været der de hundrede Gange for at vise Gæster rundt, efterhaanden syntes, at Nationalmuseet næsten blev nyt for os, medens vi hørte paa dem. Om alt dette historiske vidste de Besked, grundigt, og paa en egen Maade, saa man gøs, hvis man kom til at begaa en Fejltagelse, naar man forklarede dem noget, og de saa rettede Fejlen.

— Vi kender det jo altsammen, men det bliver saa levende her, sagde de.

Foran Portræterne af Heltene fra 48 og 64 blev de længe staaende, og hvor der var et Maleri med Voldgrave og Fæstningsværker, gjorde de Sammenligninger mellem dem og de nutidige Skyttegrave, som de selv havde ligget i.

Redaktør *Bernild* ledede Forevisningen; og efter den, og efter at man inde i Slotskirken havde sunget „Der er et yndigt Land“ og hørt Fru *Mengel-Thomsen* oppe fra Orgelet synge „Kongernes Konge“ og „Slesvig, vort elskede omstridte Land“, skulde man samles ovre i Hotel Leidersdorff. Det kneb med at faa Sønderjyderne derover. De blev staaende nede i Gaarden og talte om alt, hvad de havde set deroppe i Salene, og beundrede det store Springvand, som i Dagens Anledning sendte sine højeste Kaskader til Vejrs.

Men omsider kom de da derover, hvor Kaffebordene ventede. Arrangementet var i al Beskedenhed. Partikulier *Carstens* holdt fra Scenen i Teatersalen en pæn Tale, hvori han sagde: — Har vi nu lært at sige Tak til Gud for, at vi har faaet det, vi har gaaet og sukket efter? Fremtidig skal I ikke mere længes hjem, for nu er I hjemme. I skal sige: Nu vil vi kæmpe for Danmarks Sag. Og vi skal sige: Ingen Lunkenhed mere, men Enighed i Danmark. Nu sletter vi Aaen, nu er der kun eet Danmark. Haab paa Renhed og Lykke for det.

Grosserer *Chr. Holm* fra „Sønderjydsk Fond“ her i København takkede Frederiksborg-Komitéen. Hillerød havde vist, at der var Hjerterum; for i Stedet for at beklage sig over Pladsmangel havde Byens Borgere klaget over, at der ikke var kommet

Dagens Nyheder fot.

Sønderjyder i Frederiksborg Slotsgaard.

mange flere Sønderjyder — de, der ingen Gæster havde faaet i deres Hjem, følte sig forurettet.

Med Musikkorpset — det var i Ilden næsten uafbrudt — i Spidsen marscherede alle, Sønderjyder og Frederiksborgere, i sluttet Trop til Banegaarden. Paa Tærskelen udbragte en Sønderjyde et „Leve Hillerød!“ og saa begyndte Hurraraabene, der fortsattes paa alle Smaastationerne helt ind til Hovedstaden. Langs Banelinien, et godt Stykke udenfor Hillerød, stod Folk i Rækker og viftede med deres Lommetørklæder, saa de inde fra Toget lignede et hvidt Gærde. Og paa alle Perronerne, Birkerød, Holte osv., var Folk samlet og viftede med Flag og raabte Hurra, lykkelige over at faa et Glimt af de unge, blonde Landsmænd søndenfra, her i Forbifarten.

Paa Villa-Balkonerne mellem Stationerne, hvor Taget fløj hastigt forbi, stod Husets Damer flere Steder med mægtigt store Flagduge, som de holdt i de øverste Hjørner og lod bølge ud imod de forbidragende.

Nogle af Frederiksborg-Værterne fulgte med her til København: og ved Afskeden hørte vi en af dem sige til sin Sønderjyde: — Kom saa igen næste Aar, som De har lovet mig, og tag Konen med!

Der blev aabenbart knyttet varige Venskaber i disse sønderjydske Dage.

Dagens Nyheder fot.

Sønderjyder i Frederiksborg Slots Riddersal.

»FICARIA«'S ANKOMST MED DET ANDET HOLD SØNDERJYDER DEN 18. MARTS 1919

Foraarssolen strøede sit lyse Guld over Modtagelsen af det andet Hold sønderjydske Soldater, der kom fra England; og derfor blev den Velkomst, de fik ude paa Nordre Toldbod om muligt endnu mere festlig end den, det første Hold fik, da „Primula“ lagde til i Frihavnen.

Hjerteligheden var den samme, og Stemningen mindst ligesaa begejstret — maaske snarest mere. For det er, som om Københavnerne for hver Dag faar mere Mod til at give deres Glæde Luft.

Skibet ventedes Klokken elleve; men mindst en Time før begyndte Folk at strømme ud mod Toldboden og at løbe udad Langelinie og Molen for at være de første til at se det. Naar et Spejderkorps kom marscherende i Bredgade eller Grønningen, og man af de røde og hvide Gala-Sløjfer paa deres mørkegrønne Bluser og af de smaa Blomsterbuketter, de havde i Hænderne, kunde forstaa, hvor de skulde hen, tog de Spadserende Retning efter dem og gav sig nervøst til at rende, angst for at komme for sent til at faa en god Plads.

Det var saa heldigt, at Østasiatisk Kompagni i Øjeblikket har nogle vældige Ladninger Kork-Baller liggende paa Toldboden i høje, højere og højeste Stabler. Dem kravlede man op paa, indtil de blev helt sorte af Mennesker, som Sukkertoppe besat med Fluer; og derved kom Tilskuerne til at staa i Terrasser, saa de baade kunde se paa lang Afstand og ses udefra Skibet. Oppe paa Bakken omkring Gefion stod ogsaa et Menneskemylder, og paa Gitteret hang de — der har sikkert været omkring de tyve Tusinde.

Flagene var selvfølgelig oppe i hele Havnen; og paa det Sted, hvor Skibet skulde lægge til, og som var markeret med en Række Flag og en lille, levende grøn Guirlande af Spejderdrenge, gik Maleren *N. V. Dorph*, Grossererne *Chr. Holm* og *Johansen*, Professorinde *Matzen*, Rektor *H. P. Hansen* og flere fra „Sønderjydsk Fond“ og ventede.

Det gik som en elektrisk Sitren gennem de lange, lange Rækker helt ude fra Molens Spids, da „Ficaria“ blev synlig. En Mumlen og Summen forplantede sig ned gennem Menneskemængden: „Nu er de der! Det er dem!!“

Den sorte Skorstensrøg paa den klare Himmel tegnede sig tydeligere.

Jo, det var „Ficaria“!

Dagens Nyheder fot.

„Ficaria"s Ankomst til Toldboden med det andet Hold Sønderjyder.

Og snart begynde Hurraraabene, og Lommetørklæderne kom frem. Det lille Militærorkester, der er allestedsnærværende under de sønderjydske Festligheder og Udflugter, spillede først et Par gamle 64-Sange, og saa, idet Skibet gled ind under rungende Hurraraab, „Der er et yndigt Land“.

Et Hundrede og syv og halvfjerds Sønderjyder var der om Bord, omtrent i samme Aldre som det forrige Hold, mange ganske unge; og de stod alle paa Dækket, men de sang ikke, som de, der kom hertil i Halvmørke. De stod med Øjnene blændet af Taarer og saa ind over det vældige Menneskemylder og de viftende Lommetørklæder.

Rektor *Hansen* sprang op paa nogle Kasser og holdt en lille Velkomsttale, Pastor *Troensegaard-Hansen* afløste ham og sagde „Velkommen Landsmænd! Jeg kommer lige fra Amalienborg, hvor jeg har talt med Kong *Christian* og Dronning *Alexandrine*; og Kongen paalagde mig at hilse jer allesammen: „Omfavn vore kære Sønderjyder“, sagde han, — „og ønsk dem Velkommen fra mig!““

Gymnastiklærer *Rasmussen*, der sammen med de akademiske Skytter havde hentet ogsaa dette Hold i Helsingør, traadte oppe paa Skibet hen til Rælingen og udbragte et Leve for Kongen; og det nifoldige Hurra, der lød, blev anført af Sønderjyderne. Saa hørte man med blottet Hoved Nationalsangen, som Musiken spillede; og da Landgangen var lagt til, ja, allerede før, begyndte mange af Kammeraterne fra Felthamlejren — af dem, der kom forleden, og som var mødt paa Toldboden — at springe om Bord. Vi fulgte med, og vi hørte dem sige: „Du kan tro, her er dejligt i København!“ og lignende Udbrud.

Det andet Hold Sønderjyder fik en smuk Oplevelse straks efter Ankomsten.

Da de, ledsaget af deres Kvarterværter og Spejdere, kom ind over Amalienborg Plads, var Vagtparaden netop trukket op, og Musiken spillede, fortrinsvis danske Melodier. Sønderjyderne blev saa bevægede over at se Fanen blive ført frem under Hønnør og høre de smukke Melodier, at de Gang efter Gang brød ud i stormende Hurraraab; og alles Øjne rettedes efterhaanden mod Residenspalæet, hvor de vidste, at Danmarks Konge boede.

Omsider gik Dørene til Balkonen op; Hs. Maj. *Kongen* traadte ud, og i samme Øjeblik rungede Hurraraabene op fra de unge Sønderjyder. Publikum deltog i den smukke Hyldest, som øjensynlig glædede Hs. Majestæt, der vedblev at vinke.

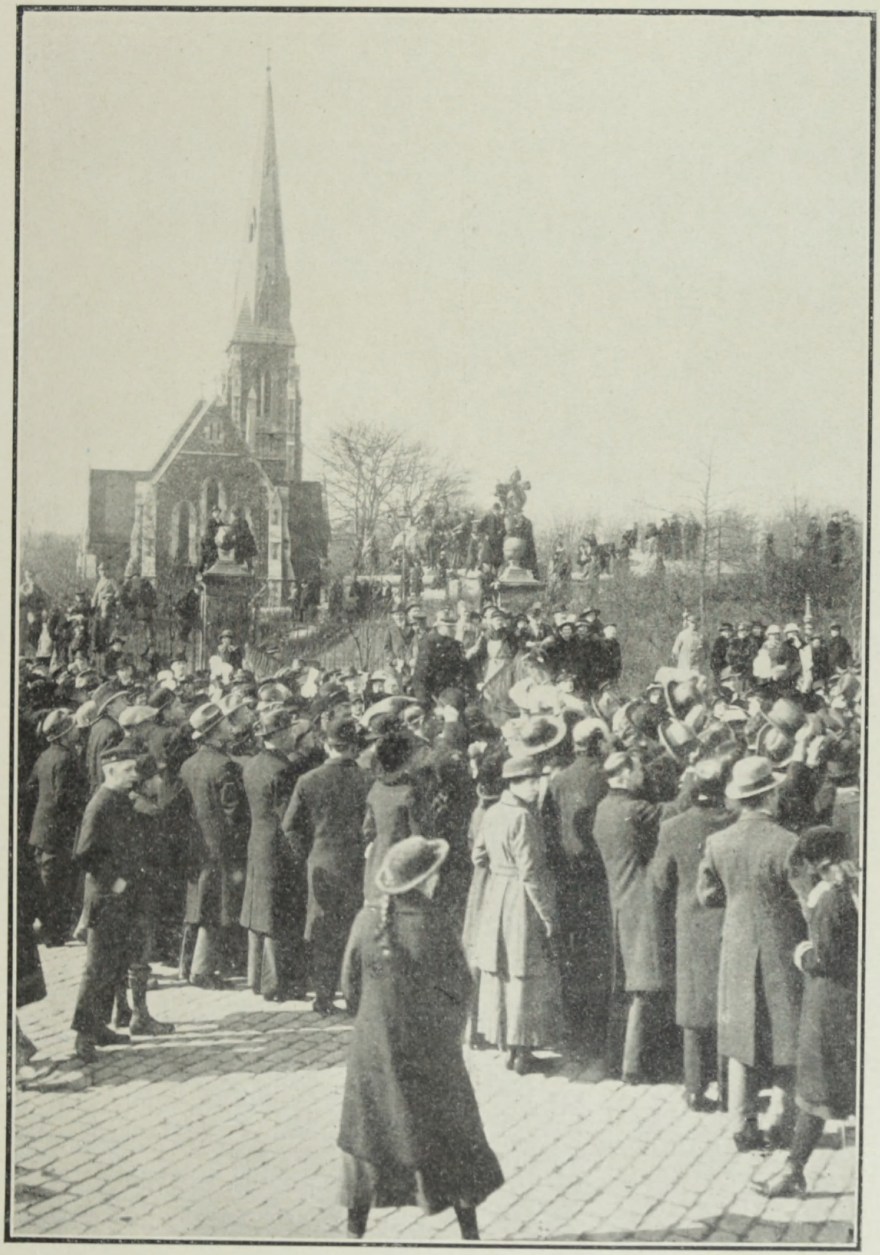

Dagens Nyheder fot.

Sønderjyderne hyldes af Folkemængden udenfor Toldbodgitteret.

BESØGET I VOR FRUE KIRKE

Onsdag Formiddag d. 19. Marts var der Gudstjeneste for Sønderjyderne i Vor Frue Kirke. Enkeltvis ankom de sammen med deres Værter og blev indladt i Kirken gennem Indgangen mod Frue Plads.

Pastor *Henriksen* modtog dem, og snart var Kirken fyldt til sidste Plads. Mellem de Tilstedeværende var der en Mængde Præster med Biskop *Ostenfeld* i Spidsen.

Der var ikke gjort noget videre for at pynte den i sig selv pragtfulde Kirke, nogle Blomster ved Alteret og et Par diskrete Dannebrogsflag, det var det hele.

Efter at P. Lauritsens Sang: „Slesvig, du er dyrekøbt" var afsunget, talte Stiftsprovst *Ussing* fra Prædikestolen.

Det skulde ikke være nogen egentlig Gudstjeneste, sagde han, man vilde kun gerne vise Sønderjyderne den Seværdighed, som Kirken var. Han vilde til et hjerteligt Velkommen knytte den sønderjydske Sanger Brorsons Salme: „Her vil ties, her vil bies". Sønderjyderne havde vist, at de kunde tie. Vi heroppe havde ogsaa tiet, men ofte havde vi sendt Bønnens Due over Grænsen, Haabet var aldrig dødt i Danmark, og nu kom de sønderjydske Krigsfanger her til Landet som Oliebladet, der varsler, at Syndfloden er til Ende.

Stiftsprovsten sluttede med en bevæget Bøn for Sønderjylland.

Efter en Korsang med Musik af J. P. E. Hartmann gav Stiftsprovsten i korte Træk Kirkens Historie. Bl. a. sagde han om Kirkens Ødelæggelse i 1807, at Englænderne nu havde indset den Fejl, de havde begaaet den Gang, de bombarderede København, og siden da de undlod at hjælpe os i 64, og at de paa den smukkeste Maade havde lagt deres Følelser overfor os for Dagen ved deres store Venlighed mod Sønderjyderne.

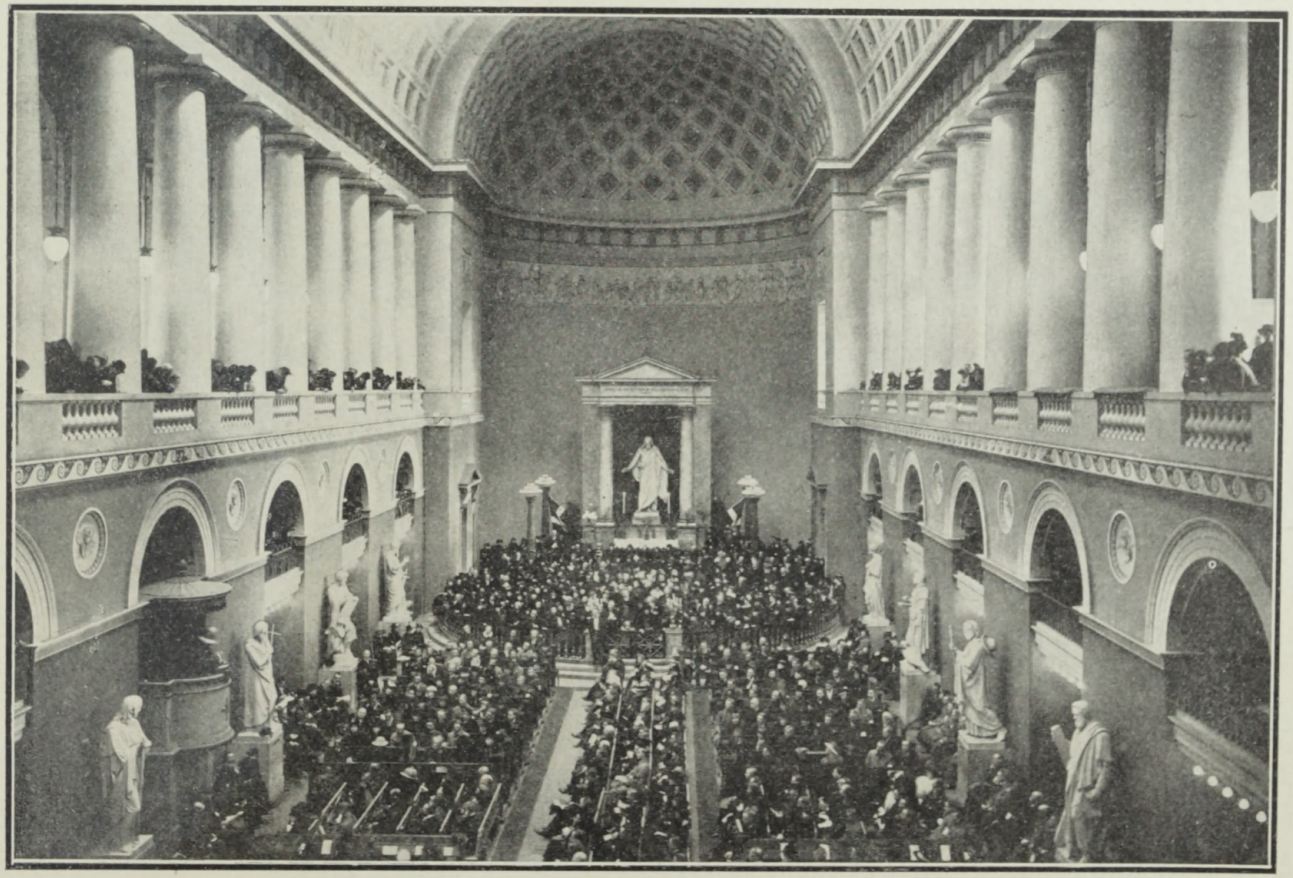

Dagens Nyheder fot.

De sønderjydske Gæster i Frue Kirke.

STUDENTERFORENINGENS GÆSTER

Efter Besøget i Vor Frue Kirke samledes de sønderjydske Gæster og deres Værtsfolk Klokken 12 i Studenterforeningens Festsal, som var smukt dekoreret med Dannebrogsflag og Foreningens gule Banner, om de dækkede Frokostborde.

Den ledende Senior, cand. jur. *Schlotfeldt*, bød Sønderjyderne Velkommen som Gæster blandt dansk Ungdom.

Man indledede med „Det haver saa nyligen regnet", hvorefter den ledende Senior paany tog Ordet for med en kort Motivering at udbringe et „Leve for gamle Danmark", som besvaredes med 9 taktfaste Hurraer.

Departementschef *Hiort-Lorentzen* takkede derefter Studenterforeningen for den smukke Tanke at indbyde Sønderjyderne.

Herefter fik Pastor *Troensegaard-Hansen* Ordet. Han talte stærkt og gribende om Oplevelser fra sit Ophold i England og om Glæden ved Gensynet i denne Festtid. „Paa mine sønderjydske Drenges Vegne", sluttede han, „siger jeg dem alle en inderlig Tak for disse Dage, som vi aldrig skal glemme."

Efterhaanden var man naaet gennem Frokosten og begyndt paa Desserten, under hvilken *Chr. Gottschalch* meget smukt og følt sang nogle Sange, *Axel Juels* „Flaget" og *Bruuns* og *Lehmanns* „Velkommen Brødre fra Sønden Aa", og Formanden motiverede et Leve for den danske Student, hvorefter *Axel Juel* læste egne Digte højt, blandt andet et smukt Hyldestdigt til de hjemvendte Sønderjyder.

En af Krigsfangerne *Hans Hansen*, fra Haderslev, gav uforbeholdent Udtryk for den Stemning, som trods alt behersker Sønderjyderne, nemlig Længselen efter at komme hjem. Han takkede iøvrigt hjerteligt for den Velkomst, han og hans Kammerater havde mødt.

Efter at Formanden for Akademisk Skytteforening, Kontorchef *Nandrup* havde bragt en smuk Hyldest til de sønderjydske Kvinder og Hjem, og Sønderjydsk Forenings Formand, Overretssagfører *Manthey-Wagner* havde talt for Pastor Troense-Hansen og Gymnastikdirektør *N. H. Rasmussen* for Pastor *Jensen*, der ligeledes har gjort et stort Arbejde blandt de sønderjydske Krigsfanger, gav Direktør *Bruun* nogle praktiske Oplysninger om Programmet for de nærmeste Dage, og efter at endnu nogle Talere havde haft Ordet, deriblandt Grosserer *Holm*, Fru *Osten* fra Aabenraa og Direktør *Bang*, udbragte den ledende Senior et Leve for Drs. Majestæter Kongen og Dronningen, hvorefter den vellykkede Fest sluttede med „Der er et yndigt Land".

Dagens Nyheder fot.

I Studenterforeningens solfyldte Festsal.

DA ROSKILDE BØD SØNDERJYDERNE VELKOMMEN

Hillerød skulde, som Provinsby, ikke være ene om at byde Sønderjyderne Velkommen. Som Hillerød har sit Frederiksborg Slot med sin store, skønne illustrerede Danmarkshistorie — har Roskilde sin Domkirke med de danske Kongers Grave.

Derfor vinkede Domens to Taarne Sønderjyderne til Roskilde By.

Sommer havde Sønderjyderne ikke bragt med sig, skønt de synger, at de har det, i deres Yndlingssang: „Der er lang Vej til Sønderjylland". Men Solskin havde de bragt, og ogsaa den Dag, de havde deres Udflugt til Roskilde, havde de straalende Vejr.

Jernbaneturen foregik under de sædvanlige glade og festlige Former: Hurraraab og Flag hele Vejen, og ved hver Station var Byens Folk mødt for at række Paaskelilier og andre Knaphulsblomster ind gennem Kupévinduerne, som de unge Soldater trak ned.

I Taastrup var Skolebørnene mødt med Flag og Sang under deres Lærers Ledelse.

Hele Turen foregik som i et syngende Tog. Sønderjyderne, der ikke taler meget, synger frejdigt og næsten uafbrudt for at give deres Glæde Luft; og naar de paa en Mellemstation kan faa nogle Smaaborn ind i Kupéen, sidder de med dem paa Skødet og leger og ler og tænker paa deres egne derhjemme.

I Roskilde var Byraadet mødt paa Banegaarden, hvor et Militærorkester spillede. Efter en hurtig Modtagelse sluttede Vaabenbrødrene sig til Byraadet med deres Fane og gik i Spidsen for Sønderjyderne, da de marscherede op gennem Byen. Roskildenserne stod i saa tætte Rækker og saa til, at Toget lige netop kunde bane sig Vej. Gaderne var flagsmykkede, og i Vinduerne og paa Husenes Stentrapper stod Folk, tavse og bevægede, og viftede med Lommetørklæder; en gammel Mand, der hilste ved at vifte med en Dannebrogsvimpel, græd som et Barn.

Domkirken blev straks overfyldt, da Sønderjyderne kom, og alle strømmede ind. Man kan ikke sige, Festkomitéen havde løst sin Opgave godt.

Dagens Nyheder fot.

Gennem Roskilde Gader.

Baade i Kirken og andre Steder var det rent tilfældigt, hvem der kom med og hvordan de fik Plads.

Men dejligt saa det vældige Kirkerum ud, og alle Kroner og Kandelabre havde tændte Kærter, som blandede deres varme Lys med den blege Formiddagssol.

Sønderjyderne var stærkt grebne ved at staa i dette historiske Hus under de vældige Buer, de skønneste og højtideligste, de havde set.

Efter at Salmen „O, Herre, som Dage kun —“ var blevet sunget, traadte Domprovst *Martensen-Larsen* frem paa Prædikestolen og talte over Paulus Ord „Se, hvor godt og hvor lifligt det er, at Brødre ogsaa bor sammen og tager Sæde ved hinandens Side“.

Provsten henvendte Begyndelsen af sin Tale direkte til Sønderjyderne, idet han sagde: „Jeres Sorger og Glæder er ogsaa vore og alle Minder om Fædrelandet er fælles. Naar I nu om lidt faar Kirken forevist og kommer forbi Christian den Niendes Kiste, vil I mindes den Tid, da Slesvig skiltes fra Danmark.

Vi fryder os i Dag, at vi kan være sammen med eder her i denne gamle Mindernes Kirke, gennem dens stille Tale vil I høre Folkenes Gud tale til jer. Provsten mindede om, hvordan Tyskerne havde behandlet Belgiens og Frankrigs Kirker, især Domkirken i Rheims, og sagde, hvorledes vi havde frygtet her hjemme for Roskilde Domkirke, som vilde have ligget i Kamplinien, om København var bleven draget med ind i Krigen. Lad os takke Gud, at han har værnet denne vor Kirke og Danmark.

Derefter fortalte Provsten i store Træk Kirkens Historie, og saa blev den forevist for Sønderjyderne.

Klokken 1 samledes man ved Frokostbordet i Hotel „Prinsen“, hvor der var dækket til 300.

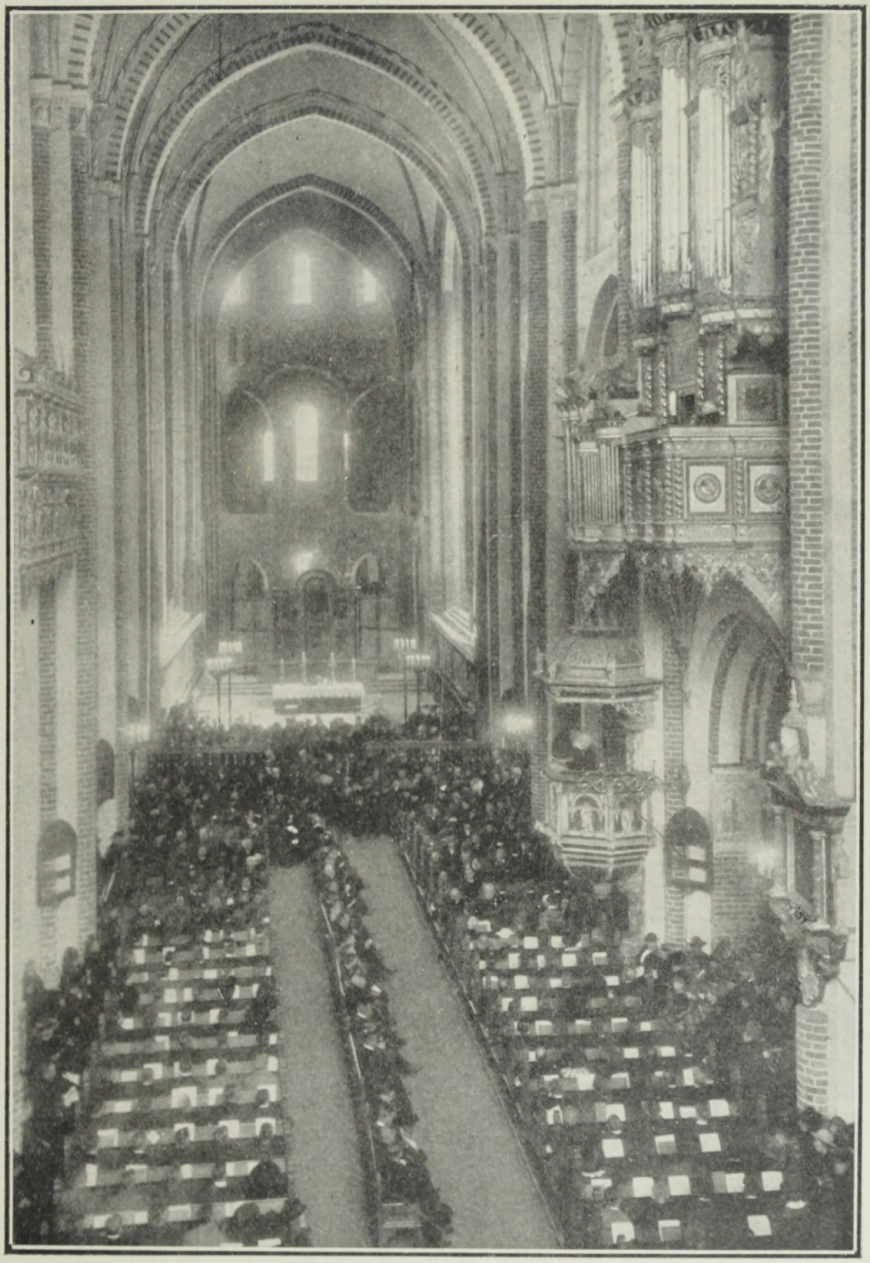

Dagens Nyheder fot

Under Højtideligheden i Roskilde Domkirke.

SØNDERJYDSK FODBOLDKAMP

KØBENHAVN er — det véd alle — en fodbold-interesseret By. Og da det blev bekendt, at vore sønderjydske Gæster under deres Ophold i England havde uddannet et Fodboldhold, var det jo selvsagt, at der, mens de opholdt sig i København, maatte etableres en lille Match.

A. B. var straks villig og indbød Sønderjyderne til en Kamp paa sin Bane Søndag den 23. Marts.

Det tjener nu ikke det københavnske Fodboldpublikum til synderlig Ære, at ikke flere end det godt og vel Par Hundreder Tilskuere, der havde givet Møde, interesserede sig for at konstatere, hvor megen Fodboldkultur, vore sønderjydske Landsmand havde tilegnet sig i Feltham-Lejren. Saa snart der pibes til Samling af A. B. mod K. B., „Frem“ eller B. 93, skal de nok troppe op; men er det lidt ud over det almindelige, som her: en Match, hvis Kampmoment formodes at være ringe, holder de sig borte.

Og det *var* virkelig interessant at se, hvad Sønderjyderne havde lært sig. Selvfølgelig kunde de langt fra hamle op med de veltrænede Studenter. De spillede som Folk gør det, der kommer sent med i Legen, men frisk og fair, med god Villie og Forstaaelse af Spillets tekniske og taktiske Principper.

Efter Spillet holdt Raadmand *Jessen* Tale og forærede paa „Sønderjydsk Fond“s Vegne hver af Gæsterne et lille Sølvbæger til Minde om Kampen.

Dagens Nyheder fot.

Det sønderjydske Hold faar efter Fodboldkampen overrakt et Erindringsbæger.

DET DÆKKEDE BORD —

Hvad der, som et stort festligt og gæstfrit Smil, har mødt Sønderjyderne under deres københavnske Ophold, er det veldækkede Bord med den hvide Dug, smykket med Vaarens første Blomster og Dannebrogsflag.

Maden i Skyttegravene drømte man sikkert ikke om om Natten — *kun* hvis Sulten en Nat tog Overhaand og fik vore stakkels Landsmænd til at længes efter selv det mest tarvelige Maaltid — og Kosten i Fangelejren var sikkert ikke overdaadig, selv om den var veltillavet og der var rigeligt af den.

Hvad maa saa ikke et Københavner-Bord være for vore sønderjydske Gæster!

Med det lykkeligste Udtryk i Øjnene har de da ogsaa i disse Dage sat sig til Bords. Men man har nu og da ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til, at Smilet pludselig svandt — og de blev saa stille og alvorlige . . . Det var vel, naar de kom til at tænke paa deres Kære derhjemme, der i denne Stund led Nød — og for hvem et saadant Bord vilde være en ufattelig skøn Drøm . . .

Lad *os* derfor, der som ved et Mirakel slap saa lykkeligt over disse frygtelige Aar, tænke paa vore Gæsters Slægtninge og Venner nede i Sønderjylland, der foruden at gennemleve flere Aars Rædsler, Skuffelser og Sorger — ogsaa har maattet lide under den fortvivlede Kamp for det daglige Brød.

Vi véd alle, at „Sønderjydsk Fond“ arbejder for at hjælpe vore Venner i Sønderjylland. Dagens Nyheder modtager daglig i Ekspeditionen Ved Stranden 18 og i vor Telegramhal ved Frihedsstøtten med Tak ethvert Bidrag til denne Fond.

Dagens Nyheder fot.

Ved Frokosten paa „Hotel Prinsen“ i Roskilde

TAK — SØNDERJYDER!

Om mange, mange Aar vil der sidde en gammel Morlille — eller en gammel Bedstefar i sin Stol, omgivet af sine Børnebørn, og fortælle dem om hin Foraarsaften i 1919, da et Skib stille sejlede ind i Københavns Havn og blev modtaget af Titusinder Københavnere.

Fremtidens Selvbiografier vil indeholde lange Kapitler om „de sønderjydske Dage“ i København, som til den Tid — endnu med Glædestaarer i Øjnene — vil blive læst af det næste Slægtled.

Lykkelige kan vi være — vi der oplevede disse Dage. Lykkeligst de, der oplevede dem unge!

Disse sidste Aar forsimplede saa meget for os. Der gik Pengegridskhed og Spekulation i saa uendelig meget — og uvilkaarligt kom vi til at staa saa underlig kolde og fremmede for det, der skete derude i Verden.

Ogsaa Krigen kunde man altsaa vænnes til . . .

Men saa kom I pludselig — I unge, raske Mænd! Syngende kom I sejlende til os en Foraarsaften . . .

Og den Aften brast den haarde Skal — den blanke Façade, mange af os havde dækket os under — og vort sande Jeg kom frem.

Atter kunde vi begejstres. Atter kunde vi føle den oprigtige Hjærtevarme og Betagelsens Rislen i vort Blod.

Og vi kunde atter faa Taarer i Øjnene af Glæde . . .!

I maa tro, at der var mange, der hin Foraarsaften, da „Primula“ sejlede ind i Frihavnen, i dette Øjeblik følte, hvor tomme, hvor golde disse Aar havde været for os herhjemme . . .

Derfor skal I have Tak, Sønderjyder. Tak fordi I kom hertil og vækkede de gode og ædle Følelser, de smukke og store Følelser i os.

Dagens Nyheder fot.

De rød-hvide Armbind paa Kongens Nytorv.

TIL DET TREDIE HOLD —

31. Marts 1919.

Et halvt Aarhundreds Trængsler trak Furer i jer Pande.
Man vilde døve Villien og kue Eders Mod . . . .
Men Bølgerne fra Danmark gik i Flok mod Eders Strande;
de nynned danske Sange, og I lytted og forstod . . . .
Dybt i den rige, danske Jord slog Sønderjyden Rod.

De drev jer ud til Brodermord. I bar den tunge Byrde.
Der blev saa tomt derhjemme, saa trist om Gaard og Bol,
mens Konen førte Ploven og Drengen gik som Hyrde.
Ved Bordet var der øde, for tom stod Faders Stol . . . .
Velkommen fra *Gloire'ns* Land, fra Frankrigs gyldne Sol!

Velkommen hjem til Danmark! Vi har længtes mod det Møde.
I véd, vor Tanke fulgte jer i alle bitre Slag.
Vi ære Eders Helte og bar Sorg for Eders Døde.
Halvhundred Aar vi længtes efter Gensynets Dag . . . .
Over Sønderjyllands Gaarde gaar til Tops det danske Flag!

Dagens Nyheder teg

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS